

[Ib Thyregod.]

er rimeligt set i forhold til den tilstand, som nu foreligger. Det er rigsadvokatens cirkulære, der medfører, at der normalt ikke skal skrives ind over for brugere af narkotiske stoffer. Jeg er af den opfattelse, at denne praksis skal opretholdes, og jeg mener, det er rigtigt, at man opretholder den, fordi det simpelt hen er vigtigt, at man kommer i forbindelse med de unge, at man har mulighed for afhøring af dem, uden at man skal true dem med straf, for på den måde at få fat på bagmændene, på narkotikahandelen. Derfor bør denne praksis opretholdes.

Dette bør imidlertid ikke medføre, at man betegner forbrug af hash eller andre narkotiske stoffer som en lovlig ting; det er ulovligt efter loven. Det er blot således, at man i førstegangstilfælde ikke skrider ind, og at man i det hele taget over for unge netop forsøger på at få sat de sociale foranstaltninger i gang i stedet for at gennemføre en strafretssag. Det er en praksis, som vi har fulgt herhjemme, og som efter min opfattelse skal opretholdes; men som også medfører, at politiet må foretage afhøringer, må søge efter narkotikahandel og, når de får oplysninger om, hvad der foregår af narkotikahandel, må gribe ind. Politiet har måske ikke altid været lige aktivt i denne retning; men det må være en af de veje, man skal gå for at få løst vores narkotika-problem.

Jeg har omtalt, at de unge skulle hjælpe de unge. Det er en praksis, som følges i andre lande, og også inden for ungdomsorganisationerne er man opmærksom på dette problem. Venstres Ungdom har bl. a. været inde på tanken om, at man skulle forsøge på fra denne ungdomsorganisations side at forsøge at gøre en indsats blandt unge narkomaner, og Dansk Ungdoms Fællesråd er, så vidt jeg har forstået, inde på samme synspunkter. Jeg mener også, at der må være mulighed for at give støtte til et sådant arbejde, der udføres af ungdomsorganisationer under en eller anden form. Jeg tror netop, det er blandt de unge, at der er de bedste muligheder for at hjælpe de unge.

I øvrigt er det jo det opsøgende arbejde netop for dem, som er ramt af narkotikamisbrug, der skal udføres. Jeg kan nævne det arbejde, som udføres af Kofoeds Skole i så henseende, som et af de eksempler, der i høj grad viser, at der er mulighed for

at gennemføre en indsats over for de unge, som allerede er inde i narkotikamisbrug.

Men er det tilstrækkeligt, det, der nu er tale om? Er det tilstrækkeligt, at man gennemfører oplysning over for børn og unge? Er det tilstrækkeligt, at man gennemfører foranstaltninger over for dem, som er ramt af narkotikamisbruget? Nej, som jeg allerede har omtalt det, mener jeg, at man må forsøge at gennemføre en mentalitetsændring; men det er jo ikke noget, folketingset kan gennemføre; det er noget, som ligger hos opinionslederne, hos massekommunikationsmidlerne, i pressen o. lign.

Herom vil jeg sige, at den voldsomme diskussion og den voldsomme tale om et generationsopgør og en generationskløft ikke er gavnlige med henblik på en løsning af narkotika-problemet. Jeg mener, det må være opgaven både for radio og fjernsyn i deres udsendelser og også for pressen ikke ensidigt at gå ind hverken på det, man kalder det etablerede samfunds side, eller på ungdomsoprørets side, men forsøge på at bygge bro over en sådan generationskløft i det omfang, den findes. For det er selvfølgelig begrænset, i hvilket omfang man overhovedet med rimelighed kan tale om en sådan generationskløft. Men i det omfang den findes, bør man i stedet for at skille parterne forsøge at udligne forskellene ved at prøve at få parterne til at tale sammen om de problemer, som foreligger her.

Her er det jo problemet om forældrene og børnene, forældrene og de unge, som kommer ind i billedet. Der er for mig ingen tvivl om, at forældrene har et betydeligt ansvar, som ikke alle forældre har været sig fuldt ud bevidst. Forældrene har et ansvar med henblik på at skabe et tillidsforhold over for børnene og være sammen med børnene på en sådan måde, at de kan acceptere og forstå hinanden. Dette medfører naturligvis, at de gamle autoritære opdragelsesformer og samlivsformer, som har overlevet sig selv, ikke længere bør eksistere, men at man på den anden side heller ikke bør have i de modsatte attituder.

Man bør forsøge at skabe forældre og børn imellem det tillidsforhold, som er nødvendigt, for at de unge kan modstå den situation, der kan komme til at foreligge, og som kan komme til at foreligge for flere og flere børn i vore skoler, når de får tilbudt hash og